

N:o 154.

Af Herr A. R. Falkman: Om förändringar i §§ 6, 8 och 85 i gällande Bevillningsstadga.

Uti nu gällande Bevillningsstadga föreslår jag följande förändringar:

Vid § 6.

Andra momentet af denna § anser jag böra gifvas sådan lydelse, att "till inkomst af kapital räknas ränta å såväl uti egen fastighet insatt kapital, som ock af utlånade eller i räntebärande obligationer nedlagda eller hos penningeförvaltande verk, eller enskilda insatta penningar, äfvensom ränta och sådan vinst å rörelse, som icke kan inbegripas under benämning inkomst af arbete."

Motivet för den föreslagna förändringen är, att då fast egendom skall svara för den deraf utgående bevillningen, utan afseende på hvem som dertför står såsom egare, och alltså dylik bevillning skall utgå efter fastighetens hela värde, ehvad egendomen uti innehafvarens hand är skuldfri eller med skuld belastad, så bör icke heller den omständigheten, att kapitalisten tilläventyrs blifver egare till egendom, deri han förut haft sitt kapital in-tecknad, leda till minskning i Statens inkomster, hvilket likväl sker enligt det sätt, på hvilket författningen nu tillämpas; ty så länge kapitalisten *A* har sitt kapital in-tecknad uti *B:s* egendom, så erlågges bevillning af *A* för kapitalet samt af *B* för egendomen; men om sedermera *A* köper egendomen, så förlorar Staten sin förra inkomst af kapitalet, hvilket måste vara orätt, så länge nemligen fastighetsinnehafvaren icke får tillgodonjuta lindring i bevillningen för den skuld, dermed fastigheten är behäftad.

Vid § 8.

Då motivet för den bestämmelse, som innefattas uti första momentet af denna §, att 300 Riksdaler skola vara fria från bevillning, säkerligen är att lemna fritt ett belopp, som ansetts erforderligt till fyllande af den skattskyldiges nödvändigaste lefnadsbehof, så synes mig, att man kom det rätta närmare om sagda summa höjdes till 500 Riksdaler. Det allmännas uppoffring härigenom blefve jemförelsevis ringa emot den stora hjälp, som lemnades den mindre bemedlade, hvilken oftast har familj samt måste lifnära sig och de sina med sina händers arbete. Då vidare bestämmelsen derom, att någon skattelindring icke får ifrågakomma, derest den skattskyldiges inkomster öfverstiga 1,800 Riksdaler, saknar all rättsgrund samt kan leda och äfven har ledt till de besynnerligaste missförhållanden emellan skattskyldige, af hvilka den enes inkomster med några öre *understiga* — men den andres med några öre *öfverstiga* 1,800 Riksdaler, så anser jag att den skattelindring, som kan varda

stadgad, den må nu blifva för 500 Riksdaler, såsom jag ofvan föreslagit, eller förblifva vid de 300 Riksdaler, som nu äro bestämda, må konsekvent genomföras, utan afseende å beloppet af de inkomster, derför bevillning skall erläggas.

På grund af dessa mina åsikter hemställer jag, att § 8 mom. 1 i den blifvande Bevillningsstadgan må gifvas följande lydelse: "af den skattskyldiges sammanräknade årsinkomster äro alltid Femhundra Riksdaler fria från bevillning."

Vid § 85.

Då det förekommit mig och, efter hvad jag hört, jemväl många andra, att den i denna § stadgade lösen för debetsedeln är mycket disproportionerlig, vågar jag föreslå den ändring häri, att berörda lösen må utgå på följande sätt: då slutsumman icke öfverstiger 5 R:dr, 2 öre; deröfver till och med 10 R:dr, 5 öre; deröfver till och med 25 R:dr, 10 öre; deröfver till och med 75 R:dr, 25 öre samt för debetsedel af ännu högre belopp, 50 öre.

Om behörig remiss af denna motion anhålles vördsamligen.

Stockholm den 27 Januari 1868.

A. R. Falkman.

N:o 155.

Af Herr Friherre A. H. Foek: Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med hemställan om vissa förändringar i det tekniska undervisningsväsendet.

Ett af de kraftigaste medlen för utvecklingen af ett lands näringsflit är otvifvelaktigt ett väl ordnad tekniskt undervisningsväsende. Den rigtning, som de industriela yrkena under sednare tider antagit och alltmer sträfva att antaga, gör långt mer än fordom en viss grad af kunskaper och konstfärdighet till ett oundgängligt vilkor för ett fördelaktigt idkande af nästan hvarje slags industri. Den tekniska undervisningen har fått en ännu större och allmännare betydelse sedan en friare närings- och handelslagstiftning tagit bort en stor del af det skydd, hvarmed såväl yrkesidkaren som hela landet fordom omgaf sig, i följd hvaraf det enda och det under alla förhållanden säkraste skyddet numera måste sökas inom industriidkaren sjelf i hans kunskaper, erfarenhet och omdöme. Industriciens historia under inncvarande århundrade lemna de ojäfaktigaste bevis för denna sanning, hvarför äfven i alla civiliserade länder den tekniska undervisningen tilldrager sig en lika allmän som rättvis uppmärksamhet. Man har vanligen först inrättat läroanstalter för bildandet af de personer, som skola ingå i Staternas tekniska korpser, äfvensom
för